

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 231/2021-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED],
zastúpeného Advokátskou kanceláriou KLIMKO & PARTNERS, s. r. o., Gajova 4, Bratislava, IČO 35 918 187, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Jozef Klimko, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Cdo 34/2018 z 22. júna 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. septembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na rovnosť osôb pred súdom podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 8 Cdo 34/2018 z 22. júna 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a priložených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu sa žalobou doručенou Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) domáhal zaplatenia finančnej sumy vo výške 2 261 049,44 eur proti

Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“) z titulu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu a nesprávnym úradným postupom, spočívajúcej v ušlom zisku podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“) a náhrady nákladov spojených s predbežným prerokovaním nároku. Sťažovateľ si v októbri 1994 ako platiteľ dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) uplatnil nárok na vrátenie nadmerného odpočtu DPH vo výške 43 438 228 Sk. Príslušný daňový úrad následne inicioval u sťažovateľa daňovú kontrolu. Daňové konanie bolo prerušené z dôvodu začatia konania o predbežnej otázke vo veci prešetrenia pôvodu tovaru. Rozhodnutím Daňového úradu Bratislava I (ďalej len „správca dane“) z 28. januára 2000 nebolo sťažovateľovi priznané právo na vrátenie nadmerného odpočtu. Uvedené rozhodnutie bolo na základe žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu najvyšším súdom zrušené. Následne správca dane rozhodnutím z 18. januára 2001 priznal sťažovateľovi nadmerný odpočet DPH. Podanou žalobou sa sťažovateľ domáhal náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, spočívajúcej v ušlom zisku vyčíslenom ako úrok z omeškania za obdobie, od kedy mu mal byť nadmerný odpočet vyplatený (14. februára 1995) do jeho skutočného vyplatenia (16. februára 2001). Sťažovateľ si zároveň uplatnil aj náhradu škody spočívajúcu vo vynaložených nákladoch spojených s predbežným prerokovaním a úrok z omeškania vo výške 13 % ročne odo dňa nasledujúceho po doručení žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žalovanej (21. novembra 2003).

3. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 14 C 30/2003-504 z 30. mája 2014 žalobe vyhovel. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 3 Co 502/2014-549 z 23. marca 2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

4. Žalovaná napadla rozsudok odvolacieho súdu dovolaním, prípustnosť ktorého odôvodnila podľa § 420 písm. f) a aj § 421 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Ďalším podaním dovolacie dôvody redukovala len na dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

5. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bol zrušený rozsudok odvolacieho súdu a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia podstatnej právnej otázky formulovanej žalovanou, či súd mohol pri určení výšky ušlého zisku sťažovateľa použiť výpočet výšky úroku z omeškania ako paušalizovanej náhrady škody. Táto otázka nebola v praxi dovolacieho súdu vyriešená, čo zakladá procesnú prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

6. Dovolací súd vyslovil, že spôsob určenia výšky ušlého zisku vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na rozdiel posudzovanej veci oproti sporu sp. zn. 5 MCdo 2/2015, keď sudy vôbec nevykonávali dokazovanie týkajúce sa výšky škody. V prejednávanej veci konajúce sudy síce vykonali dokazovanie smerujúce k zisteniu výšky škody, ale jej priznaná výška nezodpovedá konkrétnym okolnostiam prípadu. Vyslovil právny názor, že priznaná výška náhrady škody musí byť presne špecifikovaná a preukázaná príslušnými dôkazmi, z ktorých bude jednoznačne vyplývať, že poškodený by žalovaný ušlý zisk v určitej sume za pravidelného chodu veci skutočne dosiahol nebyť škodovej udalosti. Výška ušlého zisku nemôže byť vypočítaná pomocou úroku z omeškania, preto odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, ak výšku ušlého

zisku vypočítal pomocou úroku z omeškania ako paušalizovanej náhrady škody pri náhrade škody spôsobenej omeškaním dlžníka s plnením peňažného dlhu.

7. V záujme efektivity najvyšší súd poznamenal, že pri posudzovaní priznania nároku na úrok z omeškania vo výške 13 % ročne od 21. novembra 2003 do zaplatenia „... je potrebné vziať zreteľ na § 10 zákona č. 58/1969 Zb. a posúdiť, kedy v rámci stanovenej šesť mesačnej lehoty, resp. či vôbec dotknutý orgán štátu reagoval na žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.“.

8. Ďalej nad rámec uvedeného dovolací súd doplnil, že pre správne určenie výšky škody bude v ďalšom konaní nevyhnutné rozčleniť, akú časť náhrady škody je možné priznať žalobcovi z titulu nezákonného rozhodnutia a akú z titulu nesprávneho úradného postupu. Tieto dve základné formy objektívnej zodpovednosti štátu, v dôsledku ktorých si podľa zákona č. 58/1969 Zb. možno uplatniť proti štátu náhradu škody nemožno navzájom stotožňovať a spájať. Odvolací súd v ďalšom bude musieť prihliadnúť aj na skutočnosť, že príslušný daňový úrad sťažovateľovi za zadržovanie nadmerného odpočtu DPH priznal a zaplatil úrok za obdobie od 2. januára 2000 do 8. januára 2001, prihliadnúc na závery rozhodnutia najvyššieho súdu č. k. I Cdo 16/2005 z 31. mája 2005.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Proti napadnutému uzneseniu, ktorým bol zrušený rozsudok odvolacieho súdu, podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Najvyšší súd neprípustným spôsobom odporujúcim vlastnej judikatúre (rozhodnutia sp. zn. 3 Cdo 144/2017, sp. zn. 1 Cdo 137/2016, sp. zn. 1 Cdo 15/2018) uskutočnil dovolací prieskum rozsudku odvolacieho súdu na základe dovolania žalovanej, v ktorom neboli vymedzené dovolacie dôvody spôsobom predpokladaným zákonom, napadnuté uznesenie je zjavne neodôvodnené, arbitrárne a nezákonné.

b) Dovolanie podané žalovanou neobsahovalo relevantnú právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Formulované nesprávne právne posúdenie veci – určenie výšky škody spočívajúcej v ušlom zisku ako paušalizovanej náhrady škody nebolo odvolacím súdom vôbec aplikované. Odvolací súd pre určenie výšky škody zopakoval dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie, poukázal na vyjadrenia jednotlivých bánk, ktorých bol sťažovateľ klientom, z čoho považoval za preukázané, že sťažovateľ mohol zhodnotenie svojich prostriedkov reálne očakávať, pričom z uvádzaných dokumentov považoval za preukázané, že sťažovateľ by svoje finančné prostriedky zhodnotil vo vyššej miere ako v prípade škody vypočítanej pomocou úroku z omeškania, ktorú si žalobou aj uplatnil, čo však bolo právom sťažovateľa ako žalobcu: „Tento záver (ohľadom výšky ušlého zisku) vyplýva z oznámenia Československej obchodnej banky, a. s. zo dňa 13.12.2006, podľa ktorého v prípade investovania sumy 48.438.228,- Sk žalobcom dňa 13.2.1995 prostredníctvom termínovaných vkladov by uvedená suma bola k 16.2.2001 zhodnotená o 83.319.379,- Sk, t. j. disponoval by sumou 131.757.601,- Sk. Ak by teda žalobca zhodnotil svoj majetok o 83.319.379,- Sk, potom uplatnenie nižšej sumy 67.760.436,20,- Sk nemôže viesť k záveru o nepreukázaní výšky uplatnenej škody; bolo totiž na žalobcovi, či si náhradu škody uplatní v plnom alebo v nižšom rozsahu.“ (bod 64 rozsudku odvolacieho súdu).

- c) Sťažovateľ ďalej uvádza, že právna otázka okrem toho, že sa netýkala prejednávanej veci, nespĺňala ani podmienku prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, teda nejde o otázku, ktorá ešte v dovolacej praxi nebola riešená. Sťažovateľ poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 MCdo 2/2015, kde právna otázka formulovaná žalovanou už bola dovolacím súdom riešená. Prípustnosť dovolania preto nebola daná a posúdenie prípustnosti dovolania bolo zo strany najvyššieho súdu vykonané neprimerane rozširujúcim spôsobom.
- d) Z uvedených dôvodov zasiahol najvyšší súd do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.
- e) Porušenie základného práva na rovnosť účastníkov, rovnosť zbraní a kontradiktórnosť konania vidí sťažovateľ nielen v procesne neprípustnom dovolacom prieskume rozsudku odvolacieho súdu, ale aj vo vyslovení právneho názoru dovolacieho súdu nad rámec podaného dovolania. Konkrétne sa dovolací súd vyjadril k potrebe zohľadnenia § 10 zákona č. 58/1969 Zb. v rámci posudzovania nároku na priznanie úroku z omeškania s úhradou náhrady škody, ďalej uviedol, že v ďalšom konaní bude nevyhnutné rozčleniť, akú časť náhrady škody je možné priznať sťažovateľovi z titulu nezákonného rozhodnutia a akú z titulu nesprávneho úradného postupu, a napokon uviedol, že pri rozhodovaní o výške škody bude potrebné zohľadniť aj už vyplatený úrok z omeškania za obdobie od 2. januára 2000 do 8. januára 2001. Uvedené sa pritom nedotýka formulovanej dovolacej otázky, ktorá bola dovolacím súdom vyhodnotená ako prípustná. Takéto rozširujúce posúdenie obsahu dovolania zvyhodňuje žalovanú, čím na druhej strane neprimerane znevýhodňuje sťažovateľa, ktorý už mal k dispozícii právoplatné rozhodnutie krajského súdu.
- f) Z hľadiska procesného postupu sťažovateľ namieta, že mu nebolo umožnené nahliadnuť do spisu v dovolacom konaní. Z tohto dôvodu žiadal o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia k podanému dovolaniu, čomu rovnako nebolo vyhovené. Dovolací súd podľa jeho názoru určil zámerne lehotu na podanie vyjadrenia k dovolaniu tak, aby sa s jeho obsahom žalovaná mohla oboznámiť a eventuálne ešte do času uplynutia lehoty na podanie dovolania zmeniť obsah podaného dovolania, resp. dovolacie dôvody. Uvedené podľa jeho názoru rovnako zasahuje do jeho základného práva na rovnosť účastníkov konania, rovnosť zbraní a princípu kontradiktórnosti konania.
- g) Sťažovateľ uvádza, že napadnuté uznesenie sa žiadnym spôsobom nevysporiadalo s právnou argumentáciou poskytnutou sťažovateľom v rámci podania vyjadrení k dovolaniu žalovanej, reštriktívnym spôsobom ich najvyšší súd zhrnul do jedného bodu v napadnutom uznesení, čím ich v podstate ignoroval.
- h) Zásah do základného práva vlastníť majetok sťažovateľ vidí v zrušení právoplatného rozsudku odvolacieho súdu, ktorým mu bolo priznané peňažné plnenie, čím bez zákonného podkladu, bez riadneho odôvodnenia zasiahol najvyšší súd aj do majetkovej sféry sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľom tvrdené porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo zrušené právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu bez zákonného podkladu. Najvyšší súd si podľa názoru sťažovateľa neprimerane rozšíril dovolací prieskum, mimo vyslovenej prípustnosti dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci sa vyjadril k právnym otázkam, ktoré neboli predmetom dovolania podaného žalovanou. Posúdenie veci nezáviselo od vyriešenia dovolacej

otázky, ktorú najvyšší súd uznal za prípustnú založiť dovolací prieskum, krajský súd právne vec posúdil iným spôsobom. Navyše žalovanou formulovaná dovolacia otázka už bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, preto nebola založená prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ako to konštatoval najvyšší súd. Z procesného hľadiska vytyka dovolaciemu súdu nedostatky týkajúce sa nemožnosti nazrieť do súdneho spisu, nevyhovenia žiadosti o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia k dovolaniu a nezohľadnenia jeho vyjadrení k dovolaniu zo strany najvyššieho súdu. Uvedené má za následok nielen porušenie práv v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale aj základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny a práva na rovnosť osôb pred súdom podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach. Napadnuté uznesenie zasahuje podľa sťažovateľa aj do jeho práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 11 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu.

11. V prvom rade ústavný súd uvádza, že sťažovateľ napáda uznesenie najvyššieho súdu kasačnej povahy. K tomu je potrebné uviesť, že k zrušeniu zrušujúceho rozhodnutia ústavný súd pristupuje iba vtedy, keď dôvody na tento krok sú natoľko závažné, že sa blížia zmätočným záťažiam konania, a tak znehodnocujú ďalšie konanie, alebo ak by išlo o veľmi pevnú hmotnoprávnu pozíciu preskúmaného kasačného rozhodnutia (IV. ÚS 602/2020, IV. ÚS 124/2021).

12. Z hľadiska existencie zmätočných väd dovolacieho konania možno zo strany sťažovateľa identifikovať namietaný nedostatok odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z dôvodu nezohľadnenia jeho vyjadrení podávaných v dovolacom konaní, prípadne arbitrárnosť pri posúdení prípustnosti dovolania z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

13. Sťažovateľ namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia, ktoré sa nevysporiadalo s jeho vyjadreniami k podanému dovolaniu. K právnej otázke, či možno pri výpočte výšky ušlého zisku použiť analogicky výpočet výšky úroku z omeškania ako paušalizovanej náhrady škody, sťažovateľ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že odvolací súd tento výpočet nepoužil, ale uviedol, že sťažovateľ preukázal svoj obvyklý spôsob nakladania s finančnými prostriedkami potvrdeniami bánk; zároveň takto preukázal aj výšku zisku, ktorý by pri bežnom nakladaní s týmito finančnými prostriedkami za normálneho chodu vecí dosiahol. Táto argumentácia je obsiahnutá aj v podanej ústavnej sťažnosti. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd reflektoval na túto skutočnosť, keď uviedol, že súdy vykonali dokazovanie smerujúce k zisteniu výšky škody. Vo svojom v poradí druhom vyjadrení k podanému dovolaniu sťažovateľ poukazom na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu dôvodí, že dovolanie nie je formulované v zmysle zákonných požiadaviek, preto je neprípustné. Uvedené námietky spochybňujú iba procesnú prípustnosť dovolania, netýkajú sa ale vecne hmotnoprávneho záveru, ktorý najvyšší súd vyjadril v napadnutom uznesení, a preto nemožno konštatovať, že prípadné nezohľadnenie námietok sťažovateľa prezentovaných v jeho vyjadreniach by zasiahlo do princípu kontradiktórnosti konania, resp. princípu rovnosti zbraní.

14. Napadnuté rozhodnutie obsahuje záväzný právny názor najvyššieho súdu na spôsob určenia výšky škody. Vzhľadom na kasačné účinky rozhodnutia súdu vyššej inštancie tak bolo vytvorené určité a konkrétne východisko pre nasledujúce hmotnoprávne rozhodnutie odvolacieho súdu, čo otvára otázku možného zásahu ústavného súdu. S ohľadom na argumentáciu sťažovateľa je však podstatné, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nepolemizuje s hmotnoprávnym názorom najvyššieho súdu, spochybňuje iba posúdenie procesnej prípustnosti dovolania s tvrdením, že od žalovanou

formulovanej dovolacej otázky nezáviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. že táto otázka už bola v praxi dovolacieho súdu vyriešená.

15. Sťažovateľove námietky proti vykonaniu dovolacieho prieskumu v situácii, keď nebola daná jeho procesná prípustnosť, hodnotí ústavný súd so zreteľom na svoju stabilnú judikatúru, v zmysle ktorej otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné. Zároveň ústavný súd svojimi rozhodnutiami oponuje najvyššiemu súdu vtedy, ak tento dovolania posudzuje príliš formalisticky a reštriktívne so zreteľom na skutočný obsah dovolania a princíp materiálneho (nie formálneho) posúdenia existencie dôvodov zakladajúcich možnosť dovolacieho prieskumu (I. ÚS 336/2019, I. ÚS 186/08, I. ÚS 164/2012, IV. ÚS 372/2020).

16. Ak sťažovateľ namietal, že odvolací súd právnu otázku posudzovania výšky škody spočívajúcej v ušlom zisku neriešil tak, že bez ďalšieho akceptoval výšku úroku z omeškania a tú stotožnil s výškou ušlého zisku, nemožno mu oponovať. Aj dovolací súd pripustil, že konajúce súdy vykonali dokazovanie týkajúce sa výšky ušlého zisku, zistený nedostatok spočíval v tom, že bolo potrebné jednoznačne ustáliť, že by poškodený skutočne dosiahol ušlý zisk v určitej sume za pravidelného chodu veci nebyť škodovej udalosti, teda bez pochybností ustáliť reálnu výšku ušlého zisku.

17. Tvrdený presah dovolacieho prieskumu nad rámec deklarovanej prípustnosti dovolania je najvyšším súdom vyjadrený slovami „nad rámec“, preto nejde o jeho záväzný právny názor, ale skôr o nezáväznú inštrukciu vyjadrenú pre účely efektívneho ďalšieho postupu konania a správneho hmotnoprávneho posúdenia žalovaného nároku. Nič nebráni sťažovateľovi využiť právo vyjadriť sa v štádiu konania na súde nižšej inštancie.

18. Sťažovateľ namietal aj nesprávnu identifikáciu dôvodu prípustnosti dovolania, keď poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 MCdo 2/2015, ktorým už právna otázka formulovaná žalovanou mala byť vyriešená, a preto nebol naplnený dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Z pohľadu posúdenia ústavného súdu je podstatné, že najvyšší súd v odôvodnení rozhodnutia zaujal k označenému rozhodnutiu jasný a zrozumiteľný záver, že právne závery v ňom uvedené sú relevantné aj na prejednávajúcu vec, avšak zároveň identifikoval, že v prejednávanej veci bolo na rozdiel od veci sp. zn. 5 MCdo 2/2015 vykonané dokazovanie smerujúce k zisteniu výšky škody (ušlého zisku), čo je dôvodom, prečo najvyšší súd prípustnosť dovolania v okolnostiach prípadu odvodil od riešenia právnej otázky, ktorá v dovolacej praxi ešte nebola riešená s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

19. Z uvedených dôvodov možno uzavrieť, že dovolací súd uskutočnil dovolací prieskum spôsobom, v ktorom ústavný súd neidentifikoval závažné vybočenie z ústavnoprávnych princípov, ktoré sa pravidelne v rámci prieskumu rozhodnutí dovolacieho súdu v judikatúre ústavného súdu vyskytujú, t. j. riadne odôvodnenie rozhodnutia a absencia arbitrárnosti pri výklade jednoduchého práva. Ani z hľadiska procesného postupu dovolacieho súdu pri odpovediach na argumenty sťažovateľa v jeho vyjadreniach k dovolaniu nebol zachytený exces, ktorý by postavil sťažovateľa

do polohy znevýhodneného účastníka konania z hľadiska uplatnenia možnosti tvrdenia. Ako už bolo uvedené, vzhľadom na kasačný charakter napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu dostupné procesné prostriedky obrany, resp. útoku bude sťažovateľ môcť využiť v ďalšom konaní pred všeobecnými súdmi.

20. Z pohľadu námietok sťažovateľa v ústavnej sťažnosti je možné uzavrieť už v štádiu jej predbežného prerokovania, že medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Tento záver platí pre označené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie, základné právo na rovnosť účastníkov konania, rovnosť zbraní a princíp kontradiktórnosti konania. Rovnaký záver sa uplatňuje aj na namietané porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu v súvislosti so zásahom do majetkovej sféry sťažovateľa zrušením právoplatného a vykonateľného rozhodnutia.

21. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. apríla 2021

Libor DUEA
predseda senátu